

Sygn. akt I C 167/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Karolina Żerdzińska - Wydmuch

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa Prokuratorowi Okręgowemu w Częstochowie zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda H. K. na rzecz Skarbu Państwa -Prokuratorii Generalnej kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 167/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2014 r. powód H. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratura Okręgowego w Częstochowie kwoty 100.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 maja 1996 r. tytułem zadośćuczynienia za rażące naruszenie dóbr osobistych poprzez fałszywe oskarżenie w sprawie toczącej się przed byłym Sądem Wojewódzkim w Katowicach XVI K 178/96, a obecnie przed Sądem Okręgowym w Częstochowie w sprawie II K 70/11 oraz za psychiczne znęcanie się nad nim fałszywymi sformułowaniami zawartymi w uzasadnieniu aktu oskarżenia, odnoszące się do tego, że to w domu H. K. R. K. (1) poznał pozostałych współsprawców i współpodejrzanych, pomimo że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do ustalenia takiej okoliczności. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu H. K. wskazał, że w uzasadnieniu aktu oskarżenia w sprawie 2 Ds. 18/96 prokurator fałszywie przedstawił okoliczności poznania R. K. (1) z W. G. i R. K. (2) w domu jego rodziców w dniu 10 października 1995 r. W rzeczywistości taka sytuacja nie miała miejsca, albowiem osoby te poznały się wcześniej. Dowody zgromadzone w sprawie nie dawały zaś podstaw do przyjęcia takiego ustalenia. Umieszczenie takiego ustalenia w uzasadnieniu aktu oskarżenia świadczy o naruszeniu obowiązujących zasad postępowania, posiada znamiona przestępstwa, a także jest sprzeczne z zasadami demokratycznego państwa prawa wyrażonymi w Konstytucji oraz konwencjami międzynarodowymi, których stroną jest Państwo Polskie. Fałszywe oskarżenie stanowi źródło naruszenia jego czci i dobrego imienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Prokurator Okręgowy w Częstochowie zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia za okres przed 27 kwietnia 2014 r. Pozew został opatrzony datą 27 kwietnia 2014 r., powód o hipotetycznej krzywdzie i osobie dowiedział się już w chwili wniesienia aktu oskarżenia tj. 7 maja 1996 r. Odnosząc się do zarzutów powoda pozwany wskazał, że skierowanie przeciwko komuś aktu oskarżenia nie stanowi przesłanki bezprawności w działaniu prokuratora prowadzącego postępowania przygotowawcze. Samo skierowanie aktu oskarżenia nie stanowi uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów. Dopiero działanie oskarżyciela wykraczające ewidentnie poza funkcje i cele postępowania karnego uznane może być jako bezprawne, co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Prokurator nie przekroczył żadnych przepisów obowiązującego porządku prawnego. Powołał się przy tym na wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie w sprawie II K 70/11, w którym powód został uznany winnym zarzucanego mu przestępstwa i skazany na karę 12 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. aktem oskarżenia z dnia 7 maja 1996 r. sporządzonym w sprawie 2 Ds. 18/96 został oskarżony o to, że w nocy z 10 na 11 października 1995 r. w M. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zamiarze rabunkowym i godząc się z pozbawieniem życia P. i A. K. (1) zadawali im z dużą siłą ciosy siekierą w głowę i inne części ciała doprowadzili ich w ten sposób do stanu nieprzytomności, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych polskich, 100 dolarów USA, 300 marek byłego NRD, przy czym w następstwie pobicia pokrzywdzeni doznali: P. K. ran tłuczonych powłok głowy w okolicy skroniowej lewej, rany lewego łuku brwiowego, stłuczenia twarzoczaszki manifestującego się obustronnymi sińcami okularowymi powiek z wylewami krwawymi podspojówkowymi, otarciami naskórka i obrzękiem twarzy, stłuczenia okolicy potylicy i karku, złamania kości podstawy czaszki z narastającym pourazowym obrzękiem mózgu i ogniskami stłuczenia w lewym płacie ciemieniowym, a ponadto otarć naskórka na klatce piersiowej i brzuchu oraz rany szarpanej i otarć naskórka prawego nadgarstka, zaś A. K. (2) – rany tłuczonych powłok głowy w okolicy skroniowej lewej z otwartym złamaniem łuski lewej kości skroniowej, włamaniem odłamów kostnych, uszkodzeniem opony twardej i stłuczeniem mózgu oraz mózdzku, otarcia naskórka na szyi i przedniej powierzchni klatki piersiowej i złamania II żebra lewego, które to obrażenia występujące u pokrzywdzonych mają charakter ciężkich uszkodzeń ciała i wyczerpały znamiona choroby zazwyczaj zagrażającej ich życiu a skutek w postaci śmierci nie nastąpił tylko dzięki szybko udzielonej specjalistycznej pomocy lekarskiej, przy czym H. K. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 6 lipca (...) do 28 marca 1994r, od 26 sierpnia 1994r do 9.11.1994r i od 9 maja 1995r do 3 lipca 1995r kary 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 28 marca 1994r sygn. akt II K 16/93 za przestępstwa z art. 208 k.k. w zw. z art. 201 k.k., 203 § 2 z indeksem 1 w zw. z art. 58 k.k. i 138 § 1 k.k. to jest o czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 148 § 1 d.k.k. i art. 210 § 2 d.k.k. i art. 155 § 1 pkt 2 d.k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 2 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k.

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 21 stycznia 1998 r. w sprawie XVI K 178/96, uznano H. K. i W. G. za winnych popełnienia czynu polegającego na tym, że w nocy z 10 na 11 października 1995 roku w M. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu w zamiarze rabunkowym i godząc się z pozbawieniem życia P. i A. K. (1) zadawali im z dużą siłą ciosy siekierą w głowę i inne części ciała doprowadzili ich w ten sposób do stanu nieprzytomności, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych polskich, 100 dolarów USA i 300 marek byłego NRD przy czym w następstwie pobicia pokrzywdzeni doznali: P. K. ran tłuczonych powłok głowy w okolicy skroniowej lewej, rany lewego łuku brwiowego, stłuczenia twarzoczaszki manifestującego się obustronnymi sińcami okularowymi powiek z wylewami krwawymi podspojówkowymi, otarciami naskórka i obrzękiem twarzy, stłuczenia okolicy potylicy i karku, złamania kości podstawy czaszki z narastającym pourazowym obrzękiem mózgu i ogniskami stłuczenia w lewym płacie ciemieniowym, a ponadto otarć naskórka na klatce piersiowej i brzuchu oraz rany szarpanej i otarć naskórka na klatce piersiowej i brzuchu oraz rany szarpanej i otarcia naskórka prawego nadgarstka, zaś A. K. (2) - rany tłuczonych powłok głowy w okolicy skroniowej lewej z otwartym złamaniem łuski lewej kości skroniowej, włamaniem odłamów kostnych, uszkodzeniem opony twardej i stłuczeniem mózgu i mózdzku, otarcia naskórka na szyi i przedniej powierzchni klatki piersiowej i złamania II żebra lewego, które to obrażenia występujące u pokrzywdzonych mają charakter ciężkich

uszkodzeń ciała i wyczerpały znamiona choroby zazwyczaj zagrażającej ich życiu a skutek w postaci śmierci nie nastąpił tylko dzięki szybko udzielonej specjalistycznej pomocy lekarskiej, przy czym H. K. czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy szczególnie opisanej w tym wyroku tj. czynu z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 148 § 1 d.k.k., art. 210 § 2 d.k.k. i art. 155 § 1 pkt 2 d.k.k. przy zast. art. 10 § 2 d.k.k., a w odniesieniu do H. K. także art. 60 § 1 d.k.k. i skazani na kary: odpowiednio H. K. na karę 11 lat pozbawienia wolności i W. G. na karę 10 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok, na skutek złożonych od niego apelacji został uchylony przez Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 27 sierpnia 1998 r. sygn. II AKa 111/98 w części dotyczącej H. K. i M. K. i w tym zakresie przekazano sprawę Sądowi Wojewódzkiemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Następnie, w toku ponownego rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy w Katowicach, na skutek zmiany właściwości miejscowej, sprawa oskarżonych M. K. i H. K. została przekazana przez ten Sąd do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

W toku postępowania jurysdykcyjnego przed Sądem Okręgowym w Częstochowie, postanowieniem z dnia 23 stycznia 2003 r. zawieszono postępowanie karne przeciwko H. K. z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą jego dalsze prowadzenie polegającą na niemożności uczestniczenia w postępowaniu sądowym z uwagi na chorobę psychiczną.

W opinii z dnia 17 lutego 2011 r. biegli psychiatrzy wykluczyli dotychczas rozpoznawane u oskarżonego jednostki chorobowe tj. zaburzenia urojeniowe, czy urojeniowo – omamowe oraz zaburzenia typu schizofrenii i uznali, że stan zdrowia oskarżonego pozwala mu odpowiadać przed Sądem.

W związku z opinią biegłych postanowieniem z dnia 17 maja 2011 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie podjął zawieszone postępowanie w sprawie H. K. z uwagi na ustanie przyczyny tamującej jego bieg. Sprawę zarejestrowano pod nową sygnaturą II K 70/11. Po przeprowadzeniu postępowania Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 r.:

1. oskarżonego H. K. uznał za winnego tego że, w nocy z 10 na 11 października 1995 roku w M., województwo (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. G., R. K. (1), R. K. (2) i M. K., przy czym W. G. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Katowicach w sprawie XVI K 178/96 z dnia 21 stycznia 1998r za czyn opisany w części wstępnej wyroku wyczerpujący znamiona zbrodni z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 148 § 1 d.k.k. i art. 210 § 2 d.k.k. i art. 155 § 1 pkt 2 d.k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 2 d.k.k., na karę 10 lat pozbawienia wolności i karę dodatkową 5 lat pozbawienia praw publicznych, zaś R. K. (2) i R. K. (1) tym samym wyrokiem zostali skazani za czyn wyczerpujący znamiona ustawowe przestępstwa z art. 210 § 2 d.k.k. i art. 155 § 1 pkt 2 d.k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 2 d.k.k. i w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. w stosunku do R. K. (2) – na kary po 4 lata pozbawienia wolności i kary dodatkowe po 4 lata pozbawienia praw publicznych, który to wyrok został zmieniony w stosunku do W. G. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 sierpnia 1998r w sprawie II AKa 111/98, którym podwyższono karę pozbawienia wolności do 12 lat, natomiast M. K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 grudnia 2006 r. w sprawie II K 170/04 za czyn wyczerpujący znamiona ustawowe przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie II AKa 159/07,

po uprzednim sforsowaniu drzwi domu A. i P. K. i wtargnięciu do jego wnętrza, z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia A. i P. K., posługując się wraz z W. G. niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekier i stosując przemoc wobec A. i P. K., polegającą na zadawaniu ciosów siekierami w głowę i inne części ciała w/w, zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę pokrzywdzonych około 900 PLN, 100 USD i 300 marek byłego NRD przy czym w następstwie pobicia P. K. doznał ran tłuczonych powłok głowy w okolicy skroniowej lewej, rany lewego łuku brwiowego, stłuczenia twarzoczaszki manifestującego się dwustronnymi sińcami okularowymi powiek z wylewami krwawymi pods spojówkowymi, otarciami naskórka i obrzękiem twarzy, stłuczenia okolicy potylicy i karku, złamania kości podstawy czaszki z narastającym pourazowym obrzękiem mózgu i ogniskami stłuczenia w lewym płacie ciemieniowym, a ponadto otarć naskórka na klatce piersiowej i brzuchu oraz rany szarpanej i otarcia naskórka

prawego nadgarstka, zaś A. K. (2) doznała rany tłuczonej powłok głowy w okolicy skroniowej lewej z otwartym złamaniem łuski lewej kości skroniowej, włamaniem odłamów kostnych, uszkodzeniem opony twardej i stłuczeniem mózgu i mózdzku, otarcia naskórka na szyi i przedniej powierzchni klatki piersiowej i złamania II żebra lewego, które to obrażenia stwierdzone u A. i P. K. stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 23.04.2009 r.) i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 12 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982r zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. K. (3) kwotę 3.985,20 zł, w której zawarty jest podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu oskarżonemu H. K.;

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego H. K. od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok nie stał się jeszcze prawomocny.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 23 czerwca 2014 r. (k. 57-60 akt).

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie kserokopii wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie załączonego do akt sprawy oraz uzasadnienia tego wyroku znanego Sądowi z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Roszczenie powoda o wypłatę zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych poprzez zawarcie fałszywych oskarżeń w akcie oskarżenia sporządzonym w sprawie 2 Ds. 18/96 nie może zostać uwzględnione.

Zasadnym okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Termin przedawnienia roszczeń o przyznanie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku naruszenia dóbr osobistych, których podstawą prawną jest art. 448 k.c. jest ustalany na podstawie art. 442 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 663/13, Lex nr 1422386).

W przedmiotowej sprawie jako datę zdarzenia, które zdaniem powoda naruszyło jego dobra osobiste należało ustalić na dzień sporządzenia aktu oskarżenia w sprawie 2 Ds. 18/96, czyli na dzień 7 maja 1996 r., to bowiem zawarte w nim oskarżenia miały doprowadzić do naruszenia dóbr osobistych powoda. Nie ma racji powód wskazując, że termin przedawnienia należy liczyć od dnia 3 października 2011 r., kiedy to akt oskarżenia został odczytany na rozprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Częstochowie w sprawie II K 70/11. Akt oskarżenia nie jest dokumentem tajnym, inne strony postępowania karnego mogą się z nim zaznajomić jeszcze przed odczytaniem go przez prokuratora na rozprawie. Ponadto postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Częstochowie było postępowaniem toczącym się po raz drugi w wyniku uchylecia orzeczenia Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 21 stycznia 1998 r. w sprawie XVI K 178/96 przez Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 27 sierpnia 1998 r. sygn. II AKa 111/98. Już więc w trakcie postępowania w sprawie XVI K 178/96 Sądu Wojewódzkiego w Katowicach treść aktu oskarżenia był znany sądowi i stronom postępowania.

Z uwagi na fakt, że zdarzenie mające być źródłem krzywdy doznanej przez powoda miało miejsce w dniu 7 maja 1996 r. dla ustalenia terminu przedawnienia właściwym był art. 442 k.c., który został uchylony ustawą z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2007 r., nr 80, poz. 538), która weszła w życie z dniem 10 sierpnia 2007 r. Zgodnie z art. 2 powyższej ustawy do roszczeń powstałych przed dniem jej wejścia w życie, które nie przedawniły się do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się wchodzący w życie przepis art. 442¹ k.c. Do roszczeń, których termin przedawnienia ustalony według uchylonego art. 442 § 1 k.c. upłynął przed wejściem ustawy nowelizującej, należało stosować dotychczasowe przepisy. Zgodnie z art. 442 § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej

czynem niedozwolonym ulegało przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawniało się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Zgodnie z uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., sygn. akt III CZP 84/05 (OSNC 2006/7-8/114) roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę (art. 442 § 1 zdanie drugie k.c.), bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła. Zatem nawet przyjmując, że termin przedawnienia w przedmiotowej sprawie powinien wynosić 10 lat, to upływał on w dniu 7 maja 2006 r., czyli jeszcze w czasie obowiązywania art. 442 § 1 k.c.

Roszczenie powoda uległo więc przedawnieniu najpóźniej w dniu 7 maja 2006 r., pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony dopiero w dniu 28 kwietnia 2014 r. Podniesiony zarzut przedawnienia przez pozwanego był więc w pełni zasadny. Było to przyczyną oddalenia powództwa w całości, bez konieczności merytorycznego odnoszenia się do wniesionego powództwa (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., sygn. akt III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114).

Brak było przy tym podstaw do przyjęcia, że podniesiony zarzut przedawnienia nie powinien zostać uwzględniony z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Należy mieć na uwadze, że norma art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności. Nie może być zasadnie kwestionowana zasada domniemania korzystania z prawa w sposób zgodny z zasadami współżycia społecznego i jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, co powoduje, że ciężar dowodu w zakresie pozwalającym na zakwalifikowanie określonego zachowania się jako nadużycia prawa obciąża tego, kto zarzuca drugiemu naruszenie zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 1965 r., III CR 278/65, OSNC 1966/7-8/130). Zachowanie się strony pozwanej podnoszącej zarzut nie może być poddane negatywnej ocenie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, w szczególności w postaci nacechowania złą wolą lub winą i ukierunkowaniem na uniknięcie odpowiedzialności lub wskazywało na zamiar zwodzenia poszkodowanego bez woli zawarcia rzeczywistego porozumienia albo też zmierzało do utrudnienia dochodzenia roszczeń przez powoda. Nie można traktować strony pozwanej jako zmierzającej do uwolnienia się od odpowiedzialności w wyniku swego niewłaściwego postępowania. Utrwalone jest w orzecznictwie sądowym zapatrywanie stwierdzające, że z powołaniem się na zasady współżycia społecznego nie można podważać ani modyfikować wyraźnych dyspozycji przepisów prawnych, które ze względu na pewność oraz stabilność stosunków prawnych nie przewidują żadnych wyjątków i w sposób samodzielny, a także jednoznaczny oraz wyczerpujący przesądzają o istnieniu uprawnień strony. Stąd powszechne uznanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zyskał pogląd stwierdzający, iż klauzula z art. 5 k.c. nie ma charakteru nadrzędnego w stosunku do pozostałych przepisów prawa i dlatego przez odwołanie się do społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, czy zasad współżycia społecznego, nie wolno podważać mocy obowiązującej przepisów prawnych. Odmienne zapatrywanie pozostawałoby w sprzeczności z założeniami i celem instytucji przedawnienia, jakim niewątpliwie jest dążenie do stabilizacji stosunków prawnych oraz społecznych i eliminacji stanu niepewności po stronie podmiotu odpowiedzialnego. Potrzeba udzielenia ochrony pokrzywdzonemu i jego interes ustępuje, w miarę upływu czasu, nakazowi poszanowania istniejących oraz ustabilizowanych stosunków społecznych oraz gospodarczych, gwarantujących prawny ład i porządek w państwie. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że powód nie przytoczył i nie wykazał okoliczności, które mogłyby zwolnić go z powinności respektowania przepisów regulacyjnych termin realizacji prawa do zadośćuczynienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Z uwagi na oddalenie powództwa w całości powód został zobowiązany do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego. Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego był art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2013 r., nr 1150), zgodnie z którym koszty zastępstwa procesowego zasądzone lub przyznane Skarbowi Państwa w sprawie, w której zastępstwo procesowe Skarbu Państwa wykonuje Prokuratura Generalna, przysługują Skarbowi Państwa - Prokuraturii Generalnej.